

לפרוץ מבד הציור

הציור המשותף של זמיר שץ ובלה וולובניק מציג את מלאכת החיים שלהם, בעוד הדמות של בויאן חיה רק במרחב הציורי. שתי תערוכות מעניינות על רקע פריחת הציור בגלריות בת"א

זמיר שץ ובלה וולובניק, מתוך "שקרים ואבקת כביסה", 2017

שאל סתר

ת ל אביב שטופה בימים אלה בציור – רוב מוחלט של התערוכות המוצגות בגל"ריות בעיר הן תערוכות ציור: תערוכת זיכרון למשה גרשוני בגבעון, ביאנקה אשל גרשוני בעינגע, יאיר גרבו בגורדון, גיא אביטל בשלוש, מתן בן טולילה בנגא, עודד אבר' מובסקי בלובי, יואב וינפלד בגל"ר ריה ביתית כיד אליהו – וזו רשימה חלקית. האם צריך להכריז שוב על פריחה במדיום האמנותי שהוספד פעמים אינספור ועולה תמיד כעוף החול? ואולי, תחת

המיתיות כמחווה בסיסית של הציור ושל יצירתו.

בגלריה רוזנפלד, זמיר שץ וב' לה וולובניק מציגים תערוכה זוגית. הם ביחד – חיים יחד, מציירים יחד, מציירים יחד את חייהם המשותפים. זוג אמנים, זוג מאוהב, זוג שפועל בעולם, בסגנון פרידה קאלו ודייגו ריברה, או בוני וקלייד. הג' לריה עמוסה עד להתפקע בעשרות ציורים שלהם שגודשים את הקיר רות, ציורים שבהם הם עצמם נראים מציירים בסטודיו, משתעשעים בבית, מסתובבים בדרום תל אביב, מתאמנים בירי ברובה, מצטלמים, מציגים את עצמם לראווה, גם את גופם, פעמים רבות בעירום חלקי. הם נראים ויטאליים, פעלתניים, מרוצים מהחיים ומעצמם, חיים בסרט שהם הבמאים שלו והשחקנים בו. עבודת הווידיאו שבתערוכה מציגה את הסרט הזה – שבו שברי דימויים טלוויזיוניים מוצמדים במונטאז' קופצני ומחיר של האקטואלי והבנאלי, פוליטיקה וסקס, שמפלטט כל הזמן עם הפורנוגרפי, אבל החוט המקשר בין חלקיו הוא הופעותיו של דונלד טראמפ והנאום של אחמד טיבי ביום הזיכרון לשואה. עושה רושם שכיף להם. הם מפגינים התפרצויות של תשוקה ככוח מחולל בעולם.

לכן זו תערוכה שיש בה המון ציורים אבל היא אינה תערוכת ציור. הציורים – תת'תקנייים, דלים וגסים, מרושלים – אינם מעניינים כשלעצמם, כנראה שגם לא את שני הציירים. אבל מעשה יצירתם איננו בציור. הם עסוקים בלצייר את עצמם מציירים – ולצלם את

התערוכה של שץ וולובניק מזכירה שסגנון אמנותי איננו רק הסגנון של הציור, אלא גם, אולי בעיקר, סגנון החיים שמוכיל ליצירת הציור

עצמם מציירים את עצמם מציירים – במהלך מעגלי שמקעקע את ממד הייצוג שבציור. שץ וולובניק לא יוצרים עבודות אמנות, הם יוצרים את אווירת היצירה של האמנות. מה שמוצג בתערוכה הוא מלאכת החיים של האמנים. זהו מיתוס כמוכן – רוב האמנים, בין בקשה לתוכנית שהות'אמן להצעה לתערוכה, לא חיים כך. גם שץ וולובניק משחקים בלחיות את חיי האמן, במידה משתנה של רצינות. אבל התערוכה מזכירה – ברוח הרומנטיקה או הדקאדנס – שסגנון אמנותי איננו רק הסגנון של הציור, אלא גם, אולי בעיקר, סגנון החיים שמוכיל ליצירת הציור. לכן השאלה האם משהו קורה לציור של שץ כאשר חוברת אליו וולובניק או האם הווידיאו ששניהם עשו שונה מהווידיאו שהוצג בתערוכת היחיד של שץ לפני שלוש שנים, היא אמנם שאלה של סגנון הנוגע בהתקיימות המשותפת של אשה צעירה מאוד וגבר מבוגר ממנה במרחב שהוא יציר מעשיהם ודמיונם. והמיתוס המכונן הזה, גם לאחר כל תהפר כותי, נקשר עדיין לציור.

זמיר שץ ובלה וולובניק, שקרים ואבקת כביסה. גלריה רוזנפלד. שביל המפעל 1, תל אביב. עד 3.3